

Sygn. akt I ACa 870/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu – Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Elżbieta Lipińska (spr.)
Sędziowie:	SSA Sławomir Jurkowicz SSO del. Magdalena Cichocka
Protokolant:	Teresa Wróbel-Płatek

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r. we Wrocławiu na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółki z o.o. w W.**

przeciwko (...) **Publicznemu Szpitalowi (...) we W.**

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 18 marca 2013 r. sygn. akt I C 1448/12

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 5.400 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 marca 2013 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zasądza od pozwanego (...) Szpitala (...) z siedzibą we W. na rzecz powoda kwotę 1.036.421,63 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od wskazanych kwot w ściśle tam opisany sposób oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 59.733,95 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 7.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ten ustalił następujący stan faktyczny:

(...) Szpital (...) z siedzibą we W. jako zamawiający i strona powodowa jako wykonawca zawarli w wyniku rozstrzygnięcia postępowań przetargowych w trybie przetargu nieograniczonego umowę numer (...) z 23 kwietnia 2010 roku i umowę numer (...) z 6 maja 2011 roku. Przedmiotem obu umów była sukcesywna dostawa przez wykonawcę na rzecz zamawiającego produktów farmaceutycznych – towaru w asortymencie i jakości określonej w załącznikach do umowy, według cen określonych w formularzu cenowym specyfikacji istotnych warunków

zamówienia, zgodnie z ofertą. W § 7 każdej z umów postanowiono, że należności za zrealizowanie przedmiotu umowy będą przelewane na określone konto wykonawcy

w terminie 90 dni po wykonaniu umowy, licząc od dnia doręczenia zamawiającemu dokumentów rozliczeniowych, to jest prawidłowo wystawionej faktury oraz kopii zamówień podpisanych przez kierownika apteki. W § 7 ust. 2 umowy numer (...) i § 7 ust. 5 umowy numer (...) strony postanowiły,

że wykonawca nie może bez zgody zamawiającego wyrażonej w formie pisemnej pod rygorem nieważności przenieść wierzytelności wynikających z tej umowy na osoby trzecie. W § 7 ust. 7 umowy numer (...) strony zastrzegły, że prawidłowo wystawiona faktura VAT powinna zawierać informację o numerze umowy, numerze poszczególnego zamówienia oraz informację o zakazie cesji wierzytelności.

Zgodnie z treścią § 10 ust. 1 i 2 każdej z umów strony poddały wszelkie spory wynikłe z tych umów pod rozstrzygnięcie w drodze mediacji oraz oświadczyły, że skierowanie sporu na drogę sądową bez wyczerpania trybu postępowania mediacyjnego będzie traktowane jako przedwczesne wytoczenie powództwa.

Umowy o analogicznej treści powód zawierał z pozwanym w dniach:

19 października 2009 roku (umowa numer (...)), 7 października

2010 roku (umowa numer (...)), 8 listopada 2011 roku (umowa numer (...)).

W ramach realizacji powyższych umów powodowa spółka dostarczyła na rzecz pozwanego zgodnie z jego zamówieniami materiały medyczne oraz środki farmaceutyczne o łącznej wartości 1.038.019,19 zł. Powód wystawił pozwanemu faktury VAT dotyczące dostarczanych towarów, a faktury i towary zostały przez Szpital odebrane. Na fakturach były zamieszczone numery umów i zamówień, których poszczególne faktury dotyczyły, na części z nich widniał również zapis o zakazie cesji wierzytelności.

Pozwany zapłacił na rzecz powoda kwotę 996 zł wynikającą z jednej

z faktur VAT, pozostała należność uległa zaś zmniejszeniu o kwotę 601,56 zł na skutek uwzględnienia przez powoda reklamacji pozwanego i skorygowania faktur (wystawienia faktur korekt).

29 lutego 2012 roku strona powodowa zawarła z (...) S.A. z siedzibą we W. umowę zatytułowaną „Umowa finansowania należności szpitalnych”.

W umowie wskazano, że jej przedmiotem jest dokonanie przez (...) S.A. jako finansującego zapłaty za istniejące wierzytelności od dłużników wskazanych

w załączniku numer 1 do umowy, to jest od (...) Szpitala (...) z siedzibą we W.; ponadto finansujący w imieniu i na rzecz strony powodowej (kontrahenta) dokona wszelkich czynności prawnych

i faktycznych mających na celu zabezpieczenie oraz odzyskanie wierzytelności obejmującej należność główną wraz z przysługującymi od niej odsetkami i innymi kosztami. Finansujący oświadczył, że kontrahent otrzyma środki finansowe wynikające z opisanej wierzytelności do 30 kwietnia 2012 roku. Do obowiązków finansującego należało, zgodnie z umową (§ 3), dochowanie należytej staranności

w celu ustalenia z dłużnikiem ostatecznej spłaty zgodnie z terminem określonym wyżej, a w przypadku braku możliwości ustalenia takiego terminu spłaty lub braku zapłaty ze strony dłużników, finansujący miał dokonać płatności na rzecz kontrahenta w tym terminie, potrącając z kwot należnych kontrahentowi swoje wynagrodzenie określone w umowie. Nadto finansujący zobowiązał się, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, do podjęcia w przypadku braku porozumienia z dłużnikiem działań zmierzających do zabezpieczenia i wyegzekwowania należności na drodze sądowej, występowania ze stosownymi wnioskami do komornika oraz nadzorowania prowadzonej przez niego egzekucji, a także pokrycia kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, za wyjątkiem kosztów zastępstwa procesowego. W tym samym dniu powód udzielił (...) S.A. pełnomocnictwa do podejmowania wszelkich czynności związanych z zarządzaniem należnościami, w szczególności do prowadzenia windykacji, podpisywania ugód i porozumień w sprawie spłat należności strony powodowej od pozwanego.

Umowa powoda z (...) S.A. oraz pełnomocnictwo z 29 lutego 2012 roku obejmowały swym zakresem zobowiązania pozwanego Szpitala wynikające z umów numer (...). Na wniosek powoda w maju 2012 roku przeprowadzone zostało przed mediatorem J. M. postępowanie mediacyjne mające za przedmiot zobowiązania wynikające z tych umów, ale nie doprowadziło do zawarcia ugody. Koszty postępowania mediacyjnego, poniesione przez powoda, wyniosły 694,95 zł.

Pismem z 29 maja 2012 roku, nadanym na poczcie 30 maja 2012 roku, strona powodowa wzywała pozwanego do zapłaty kwoty 1.036.421,63 zł wraz z odsetkami liczonymi zgodnie z ustawą o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,

w terminie do 5 czerwca 2012 roku. W piśmie do powoda z 27 lipca 2012 roku pozwany w związku z otrzymanym nakazem zapłaty z 19 lipca 2012 roku (sygn. akt X GNC 510/12) zwrócił się o dosłanie dokumentów rozliczeniowych, to jest kopii zamówień, na podstawie których powód wystawił faktury VAT, oraz o skorygowanie faktur poprzez umieszczenie na nich informacji, o których mowa w § 7 ust. 7 umowy numer (...), wskazując że do czasu wykonania powyższego wstrzymuje się z płatnościami.

Przy takich ustaleniach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie. W sprawie pozostawało poza sporem, że powód dostarczył pozwanemu produkty farmaceutyczne zamówione przez ten Szpital, wystawiając faktury na łączną kwotę – po uwzględnieniu dokonanej przez pozwanego częściowej zapłaty oraz faktur korekt – równą wysokości dochodzonego roszczenia. Pozwany nie kwestionował wysokości kwot wynikających z faktur, negocjował jednak swój obowiązek zapłaty, wskazując na braki w ich treści.

Biorąc pod uwagę treść łączących strony umów, na podstawie których powód dostarczał pozwanemu produkty farmaceutyczne, oraz pozostałych dokumentów zgromadzonych w sprawie, Sąd I instancji uznał, że powodowi przysługiwało przeciwko pozwanemu roszczenie o zapłatę za dostarczone produkty, którego wysokość wynikała z wystawionych faktur. Uzasadnienia dla odmowy spełnienia świadczenia nie może jego zdaniem stanowić fakt, że do faktur nie zostały dołączone kopie zamówień, których poszczególne faktury dotyczyły, jak również ewentualny brak wskazania numeru umowy czy zamieszczenia na fakturze adnotacji

o niedopuszczalności cesji wierzytelności. Podstawę do żądania przez powoda zapłaty stanowi sam fakt spełnienia przez powoda świadczenia wzajemnego, to jest dostarczenia pozwanemu zamówionych produktów zgodnie z łączącymi strony umowami, której to okoliczności pozwany nie kwestionował. Ewentualne braki

w fakturach mogą mieć znaczenie z punktu widzenia rachunkowości, jednak

nie mają wpływu na treść łączącego strony stosunku zobowiązaniowego wynikającego z zawartych umów. Pozwany – wbrew jego stanowisku – miał możliwość zweryfikowania treści faktur w kontekście złożonych zamówień, na każdej z faktur powód wskazywał bowiem numer zamówienia, którego faktura dotyczyła,

zaś kopie zamówień powinny znajdować się w dokumentacji pozwanego. Nadto

Sąd zwrócił uwagę, że pozwany w toku realizacji umów ze spółką nie zgłaszał zarzutów co do treści faktur, a uczynił to dopiero po otrzymaniu odpisu nakazu zapłaty wydanego w rozpoznawanej sprawie.

Zasadne było także zdaniem Sądu Okręgowego żądanie zasądzenia na rzecz powoda odsetek ustawowych od kwot wykazanych na poszczególnych fakturach, liczonych od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia wystawienia danej faktury do dnia zapłaty. Zgodnie z art. 5 ustawy z 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. Nr 139, poz. 1323, z późniejszymi zmianami), jeżeli strony w umowie przewidziały termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za okres począwszy od 31. dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego i doręczeniu dłużnikowi faktury lub rachunku – do dnia zapłaty, ale nie dłuższy niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego. Cytowany przepis przyznaje wierzycielowi dodatkowe uprawnienie do żądania odsetek ustawowych za okres przed wymagalnością roszczenia, to jest odmiennie niż według ogólnej zasady wyrażonej w art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 476 k.c. W dalszym okresie (po upływie ustalonego w umowie terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego) wierzyciel zgodnie z art. 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych może żądać od dłużnika odsetek w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późniejszymi zmianami), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

Zapisy art. 5 i 7 cytowanej ustawy, zwiększające ochronę wierzyciela na wypadek opóźnienia dłużnika, nie stoją jednak na przeszkodzie temu, aby obciążyć dłużnika odsetkami w wysokości ustawowej również za okres po upływie terminu wymagalności świadczenia – do dnia zapłaty. Rezygnując z uprawnienia do żądania odsetek w podwyższonej wysokości, powód zasadnie żądał zasądzenia od pozwanego odsetek w wysokości ustawowej za okres od 31. dnia po spełnieniu swojego świadczenia niepieniężnego i doręczeniu dłużnikowi faktury lub rachunku do dnia zapłaty.

Nie miał również racji wg Sądu pozwany zarzucając, że umowy łączące strony nie podlegają przepisom ustawy z 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie z art. 2 tej ustawy transakcję handlową w rozumieniu ustawy stanowi umowa, której przedmiotem jest odpłatne dostarczanie towaru lub odpłatne świadczenie usług, jeżeli strony tej umowy zawierają ją w związku z wykonywaną przez siebie działalnością gospodarczą lub zawodową. W myśl art. 3 ustawę stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są między innymi przedsiębiorcy (do których zalicza się powód) oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku – Prawo zamówień publicznych (tekst jednolity Dz. U. z 2010 roku Nr 113, poz. 759, z późniejszymi zmianami), do których zaliczone zostały jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych (pkt 1). Jak wynika z art. 9 pkt 10 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o finansach publicznych (Dz. U. Nr 157, poz. 1240, z późniejszymi zmianami), do sektora finansów publicznych zaliczają się samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej. Umowa o dostarczanie leków i środków farmaceutycznych zawarta przez (...) Szpital (...) we W. ze stroną powodową stanowiła zatem transakcję handlową w rozumieniu ustawy z 12 czerwca 2003 roku.

Odnosząc się do zgłoszonego na rozprawie 17 grudnia 2012 roku zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej po stronie powodowej Sąd stwierdził, że zarzut ten również nie zasługuje na uwzględnienie. Nie ulega wątpliwości, że z umów łączących strony wynika niedopuszczalność przelewu wierzytelności przeciwko pozwanemu Szpitalowi bez jego pisemnej zgody. Z kolei w art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (tekst jednolity Dz. U. z 2013 roku, poz. 217) oraz art. 53 ust. 6 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 roku o zakładach opieki zdrowotnej (tekst jednolity Dz. U. z 2007 roku Nr 14, poz. 89, z późniejszymi zmianami) skuteczność zmiany wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej została uzależniona od zgody podmiotu, który utworzył zakład; w sprawie było bezsporne, że ani pozwany, ani podmiot, który go utworzył, nie wyrażał zgody na zmianę wierzyciela. Przede wszystkim jednak przedmiotem umowy zawartej 29 lutego 2012 roku przez stronę powodową z (...) S.A., jak wynika z treści tej umowy, było zobowiązanie się w niej do zapłaty na rzecz strony powodowej za wierzytelności przysługujące jej wobec pozwanego oraz do podejmowania czynności prawnych i faktycznych mających na celu windykację tych należności, przy czym (...) S.A. miała te czynności podejmować nie na własną rzecz, ale w imieniu i na rzecz powoda, na podstawie pełnomocnictwa udzielonego w dniu zawarcia umowy. Treść umowy nie wskazuje, że jej skutkiem miała być zmiana wierzyciela, nie ma również podstaw (w szczególności nie wskazał ich pozwany) do przyjęcia, że wbrew dosłownemu brzmieniu umowy dokonanie przelewu wierzytelności na (...) S.A. było objęte zgodnym zamiarem stron i celem tej umowy. Umowa z dnia 29 lutego 2012 roku kreowała nienazwany stosunek zobowiązaniowy, a jej zawarcie należy uznać za dopuszczalne w świetle art. 353¹ k.c. Zawierając powyższą umowę, strona powodowa nie wyzbyła się zatem wierzytelności przeciwko pozwanemu.

Nie można również przyjąć, że dokonując zapłaty za wierzytelności powoda przeciwko pozwanemu (...) S.A. wstąpiła w prawa zaspokojonego wierzyciela, to jest nabyła spleconą wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty. Zgodnie z art. 518 § 1 k.c. zmiana wierzyciela następująca z mocy tego przepisu możliwa jest tylko w przypadkach tam określonych oraz wynikających z przepisów szczególnych, natomiast w analizowanym stanie faktycznym żaden z tych

przypadków nie zachodził. W szczególności (...) S.A. nie spłaciła cudzego długu, za który była odpowiedzialna osobiście lub rzeczowo, nie dokonała także zapłaty działając za zgodą pozwanego w celu wstąpienia w prawa powoda. Dokonanie przez (...) S.A. zapłaty na rzecz powoda nie było spełnieniem świadczenia za dłużnika, lecz własnym świadczeniem (...) S.A. w ramach stosunku zobowiązaniowego nawiązanego z powodem umową z 29 lutego 2012 roku. Uzyskanie przez powoda od (...) S.A. środków równych kwocie dochodzonej pozwem nie stanowi przesłanki oddalenia powództwa, a ewentualne przyszłe rozliczenia powoda z tym podmiotem znajdują się poza zakresem rozpoznawanej sprawy.

Na rozprawie 17 grudnia 2012 roku Sąd I instancji oddalił wnioski stron o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków, ponieważ okoliczności, których wnioski te dotyczyły, nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.).

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, zarzucając mu naruszenie:

- art. 356 § 2 kodeksu cywilnego poprzez uznanie, że zapłata przez osobę trzecią, tj. (...) S.A. z/s we W. zgodnie z „umową finansowania należności szpitalnych” z dnia 29 lutego 2012 r., należności objętych żądaniem pozwu, nie powoduje zwolnienia pozwanego z zobowiązania wobec powoda;

- art. 233 § 1 kpc poprzez ocenę skutków umowy zawartej pomiędzy (...) S.A. z/s we W. a powodem w oderwaniu od jej treści, co spowodowało jej interpretację w sposób dowolny, z przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów, w szczególności, gdy z jej paragrafu 1 wynika, że przedmiotem umowy jest „dokonanie przez (...) S.A. zapłaty za istniejące wierzytelności od dłużników wskazanych w załączniku nr 1 do umowy, to jest od (...) Szpitala (...) z siedzibą we W.”, z czego Sąd I Instancji wyciągnął nielogiczny wniosek, że „uzyskanie przez powoda od (...) S.A. środków równych kwocie dochodzonej pozwem nie stanowi przesłanki oddalenia powództwa”;

- art. 230 kpc poprzez brak oceny odmowy zrealizowania przez powoda zobowiązania Sądu z rozprawy z dnia 17.12.2012 roku. Powód pomimo zobowiązania nie odniósł się do zarzutu pozwanego, że świadczenie dochodzone pozwem zostało zapłacone przez osobę trzecią w ramach umowy faktoringu;

- art. 233 § 2 kpc poprzez brak dokonania oceny odmowy przedłożenia umowy zawartej pomiędzy powodem a N. w zakresie spłaty roszczenia dochodzonego pozwem, pomimo że Sąd I Instancji na rozprawie z dnia 17 stycznia 2013 r. zobowiązał powoda do jej przedłożenia, a powód pismem z dnia 23 stycznia 2013 r. odmówił powyższego;

- art. 233 § 1 kpc poprzez oddalenie dowodu z przesłuchania świadków wskazanych w treści pisma pozwanego z dnia 17 grudnia 2012 r., przez co Sąd I Instancji nie rozważył w całości prawidłowo zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności okoliczności, w których pozwany dowiedział się o spłacie roszczenia przez osobę trzecią;

- art. 6 kc i 233 kpc poprzez uznanie, że powód nie jest zobligowany do wykazania daty doręczenia faktur pozwanemu, gdy korzysta z przywileju żądania odsetek liczonych wg ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych;

- art. 518 § 1 i § 2 kc poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której osoba trzecia spłaca zobowiązanie za dłużnika, a Sąd I Instancji nie uznał skutku z art. 356 § 2 kc;

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału, w szczególności poprzez przyjęcie, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego zapłata za pozwanego (dłużnika) należności dochodzonej pozwem przez osobę trzecią, nie skutkuje niczym, tj. nie prowadzi do subrogacji ustawowej ani do skutku w postaci wygaśnięcia spłaconego zobowiązania, podczas gdy spełnienie świadczenia pieniężnego może powodować dwa skutki: albo subrogację po stronie wierzyciela, gdy zachodzą ustawowe tego przesłanki, albo wygaśnięcie zobowiązania;

- art. 5 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, poprzez uznanie, że powodowi należą się odsetki ustawowe licząc od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia wystawienia danej faktury do dnia zapłaty, podczas gdy z treści w/w artykułu jednoznacznie wynika, że wierzyciel może żądać odsetek ustawowych za okres począwszy od 31 dnia po spełnieniu świadczenia niepieniężnego i doręczenia faktury lub rachunku;

- art. 5 i 7 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, poprzez uznanie, że powodowi przysługują odsetki ustawowe również za okres dalszy,

tj. po upływie ustalonego w umowie terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego, podczas gdy z treści powołanych przepisów jednoznacznie wynika, że odsetki ustawowe można naliczać jedynie za okres począwszy od 31 dnia po spełnieniu świadczenia niepieniężnego i doręczeniu faktury lub rachunku do dnia zapłaty, jednak nie dalej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego, a po upływie ustalonego umową terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać jedynie odsetek w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja Podatkowa.

- art. 3 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw.

z art. 204 ust. 2 ustawy o działalności leczniczej poprzez uznanie, że powołana ustawa ma zastosowanie do transakcji zakupu leków przez pozwanego, pomimo że od dnia 1.01.2012 r. pozwany przestał być przedsiębiorcą;

Wskazując na powyższe naruszenia wniósł o:

- zmianę wyroku w zaskarżonym zakresie i oddalenie powództwa w całości;

- zasądzenie kosztów procesu za obie instancje wg norm prawem przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W postępowaniu apelacyjnym strona powodowa złożyła na wezwanie Sądu umowę zawartą pomiędzy nią a (...) S.A., którą z brakującymi stronami złożyła przed Sądem I instancji.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny uznał ją za nieuzasadnioną. Jednym z istotniejszych był podtrzymany w apelacji zarzut pozwanego w kwestii braku legitymacji czynnej, która miałaby być wynikiem spłacenia zobowiązania za dłużnika – pozwanego – przez (...) S.A. Wg pozwanego bowiem doszło do cesji wierzytelności pomiędzy tymi dwoma ostatnimi podmiotami, a zapłata dokonana przez (...) S.A. zwolniła pozwanego z obowiązku zapłaty. Zarzut ten musi zostać rozpoznany, mimo iż powód zarzuca, że jest on spóźniony, bowiem naruszenie prawa materialnego Sąd winien brać pod uwagę z urzędu. Pogląd dot. cesji jest na tle stanu faktycznego sprawy oczywiście błędny. Na wstępie trzeba dodać, że braki

w umowie pomiędzy (...) S.A. a powodem, wyeksponowane w toku postępowania przed Sądem I instancji, a także w apelacji, okazały się nie mieć żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia, bowiem uzupełniony w postępowaniu drugoinstancyjnym egzemplarz tej umowy nie wniósł niczego nowego do sprawy. Oczywistym nieporozumieniem jest stanowisko pozwanego, że umowa z dnia 29 lutego

2012 roku miałaby zwalniać pozwanego z zobowiązania względem powoda. Pozwany – także po złożeniu uzupełnionej umowy – nadal usiłuje traktować ją jako umowę cesji (vide pismo z 24 września 2013 r.). Tymczasem mamy do czynienia

z typową umową faktoringu niewłaściwego, dopuszczalną na gruncie przepisu

art. 353¹ kc. Faktoring jest działalnością gospodarczą prowadzoną na rynku finansowym, w ramach której przedsiębiorca nabywa od innych przedsiębiorców przysługujące im w stosunku do ich dłużników wierzytelności oraz świadczy pewne dodatkowe, ściśle określone w umowie usługi. Faktoring niewłaściwy polega na tym, że faktor może zwrócić się w wypadku niewypłacalności dłużnika nabytej przez niego wierzytelności z egzekucją należności z tytułu zawartej umowy cesji wprost do majątku przedsiębiorcy, zbywcy wierzytelności i domagać się od przedsiębiorcy zwrotu kwoty wypłaconej mu przy zawieraniu umowy faktoringu. Taka właśnie sytuacja unormowana jest umową

stron, która w żadnym wypadku nie ma charakteru cesji (§ 5 ust. 4 umowy). Dodać trzeba także, że cesja taka musiałaby być nieważna z uwagi na treść umowy stron; nadto umowa wspomniana nie odpowiada warunkom z art. 518 § 1 kc, co także trafnie podkreślono w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego. Nie naruszono więc ani przepisu art. 356 § 2 ani 518 kc.

Istotnym zarzutem mógł wydawać się zarzut pozwanego dot. niewykazania przez powoda dat doręczenia mu faktur, a także uchybienia zawarte w tych fakturach w stosunku do wymogów, którym winny one odpowiadać w związku z treścią umowy stron. Zarzuty te podniesione zostały jednak przez pozwanego dopiero w apelacji i jako takie są spóźnione z mocy art. 381, a także 503 § 1 kpc.

W odniesieniu do zarzutów dot. naruszenia przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych należy wskazać, że niektóre z nich są spóźnione wobec kwestii związanej z doręczeniem faktur, o czym powyżej. Zarzut uznania, że powodowi przysługują odsetki ustawowe również za okres dalszy, tj. po upływie ustalonego w umowie terminu do spełnienia świadczenia pieniężnego, jest nieuzasadniony, bowiem za okres po upływie 30 dni od doręczenia towaru i faktury (wg powoda tożsamy, czego pozwany nie obalił) powód naliczył odsetki ustawowe.

Z powyższych względów apelację należało uznać za nieuzasadnioną i dlatego na podstawie art. 385 kpc Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach oparto na art. 98, 108 § 1 w zw. z art. 391 kpc.

MR-K